

Wat deed ik toch allemaal toen ik nog tijd zat had? Toen ik pakweg 18 was en de langste activiteit een les was van 50 minuten.

Wat heb ik toch allemaal uitgestoken toen ik nog geen kinderen had? Toen ik nog maar een deel van een koppel was, en je na je werk ook niets veel meer te doen had?

Tegenwoordig zijn er dagen dat ik blij ben dat ik naar het werk kan, dat mijn werk een 9-uur durende rustpauze is in een al te hectische dag. Dat ik na twee uur ochtendspits even mag uitblazen in de auto richting werk en dat daar alles ook precies veel meer gestructureerd lijkt te lopen dan thuis. 's Avonds, op weg naar huis, is mijn autoritje van een kwartier één langgerekte mentale voorbereiding op de avondspits thuis: wat doen we eerst, wat mag ik niet vergeten, wat komt nu weer roet in mijn strakke plan gooien? Want dat is het ook: na verloop van tijd heb je zo'n structuur, een planning in je hoofd.

Eén kleine afwijking kan je hele (mentale) weekschema in duigen doen vallen: een onverwachte lange telefoon, plots de hele keuken opnieuw moeten dweilen, een toestel dat niet werkt, een deur die plots moet hersteld worden, een opdracht voor school, bezoek dat enthousiast voor je deur staat. Ik ben, echt waar, oprecht blij als er onverwachts bezoek is, niets zo leuk als even door de sleur van alledag te breken. Maar waarom zit ik dan met mijn halve hoofd bij de kinderen, met een vierde hoofd bij wat er nog moet gedaan worden en slechts met een vierde hoofd bij het bezoek? Waarom kan je daar niet gewoon wat meer van genieten? Van dat moment, dat ene ogenblik spontaniteit?

Een malle molen, dat is mijn huishouden vaak, een slecht opgeblazen rubberboot met de neiging om te kapseizen, een fiets met een los aangedraaid wiel, klaar om af te breken, een trein die aan volle snelheid doorraast terwijl de sporen niet eens goed aangelegd zijn. Vreemd is dat, want het is maar een huishouden. Je weet dat het niet zo erg is als dat stofzuigen eens wordt overgeslagen, dat mag tegenwoordig want het staat in alle boekjes en tijdschriften en websites ... Je moet tijd maken voor jezelf, je mag gerust de vuile vaat eens laten staan, je mag gerust die strijk eens laten liggen, dat toilet hoeft niet zo nodig nu gepoetst te worden en dat beddengoed kan ook nog volgende week ververst worden. We weten allemaal dat het mag, en ik zou het ook wel willen doen, met alle plezier zelfs, en samen met vrienden of familie genieten van een glas wijn, of samen met de kinderen wafels bakken in plaats van op te ruimen en te kuisen.

Het probleem is: als ik het vanavond niet doe, moet ik het morgen doen. En als ik het morgen moet doen, dan kan ik datgene wat ik morgen ging doen, morgen niet meer doen. Dan is dat voor overmorgen... Nog mee? En dan zou ik op langere termijn een dag verlof moeten nemen om dat hele

huishouden weer op de (krakkemikkige) rails te krijgen en de zaak eens deftig te poetsen. En daar heb ik eigenlijk geen dag verlof voor over, echt niet.

Dus doe ik elke avond iets, ben ik elke avond in de weer, de ene avond al wat langer dan de andere. Al naargelang het aantal bekers melk er op de grond is gevallen, het aantal koeken dat mijn zonen stiekem uit de kast hebben gehaald en die dan her en der verspreid hebben achtergelaten, hoe gekreukt de was nog is, hoe aangebrand de pan is, hoe snel de vuilniszak dicht raakt, hoeveel speelgoed er nog moet opgeruimd worden, hoe lang het voetbal nog duurt op tv, en vooral: hoe lang ik van mezelf moet bezig blijven tot ik het me gun om in de zetel neer te vlijen.